

PO TAURAGNŲ DANGUM

2010 KOVAS NR. 13 TAURAGNŲ KRAŠTO BENDRUOMENĖS LAIKRAŠTIS

Jonas Belopetravičius

Du dešimtmečiai ir mes

Pakiliai atšventėme Nepriklausomos Lietuvos dvidešimtmetį. Jau praėjo 20 metų, kai žengiame savarankišku keliu, kuris nėra rožėmis klotas. Mes buvome liudininkai ir savo akimis matėme istorinius įvykius, šiandien tapusius nepamirštamomis akimirkomis. Dabartiniai dvidešimtmečiai tų džiaugsmo akimirkų nepatyrė, jų širdys nesimaudė nuostabiausių valandų jūroje. O mes, prilipę prie televizorių ekranų, su didžiuliu jauduliu sekėme įvykius, kuriuos subrandino Sąjūdis. Ne vienas iš mūsų ir džiaugsmo ašarą nubraukė. Kaip nenubrauksi, jei esi jau laisvas, jeigu esi savo krašto šeimininkas? Dabar, anot Maironio, kitas mąstysį dūmas, gebėjimus, darbus skirsi Lietuvai, jos ateiviai. Į mokyklą buvo gražinta tikyba, ir mokytojų kambaryje pasirodė kunigas Bronius Šlapelis. Keitėsi žmonių bendravimas, jis tapo atviresnis, nuoširdesnis. Plūstelėjo jų

vidinė šiluma, ir gyvenimas tapo šviesesnis. Iširo kolūkiai, žemė grįžo savininkams, kurie ėmė tvarkytis be kitų nurodymų. Tuos pirmuosius žingsnius galėčiau pavadinti prasmingais, nes Sąjūdis atridenė „statinę“ Lietuvon ir pastatė sakydamas: neškite it bitutės medų į šią statinę, kad to medaus užtektų visiems. Ir nešėme. Tik kokios pasekmės? Atsirado „tranų“, kurie tą medų kabina ne šaukštais, o samčiais; gražiausios vietos atiteko ne savininkams ar jų palikuoniams, o svetimiems. Didžiavomės nacionaliniu parku, iškirto irgi svetimi. Vienų uždirbtą turtą pasisavino kiti. Atsirado išrinktieji ir pasmerktieji. Pastarųjų vaikai plūstelėjo į gimnazijas, o iš ten – užsienin. Kaimas pasmerktas išnykimui. Nereikalinga ir mokykla, nes nėra vaikų. Ir iš kur jų bus, jei gyvena tik pensininkai? Ką gi, apseisime be mokyklos. Matyt, sulauksime dienos, kai nebeturėsime pašto, kultūros centro bei ambulatorijos...

Skaudžiausia, kad mūsų pačių vyriausybė skriaudžia sunkiai dirbusius ir sveikatą praradusius žmones. Nejaugi Lietuvai reikalingi tik stambūs verslininkai? Nejaugi tik politikai ir valdininkai turi teisę dirbti ir uždirbti? Gaila... Tikėkimės, kad sulauksime dienos, kai bus gerbiami paprasti žmonės.

Kaimynystėje įsikūrė jauna pora. Ryta valgant pusryčius jaunoji moteris pamatė kaimynę laukę džiaustant skalbinius.

-Skalbinių nelabai švarūs, - pasakė ji, - tikriausiai skalbti nelabai moką. O gal jai reikėtų geresnio skalbiklio.

Vyras pažvelgė į savo žmoną, bet nutylėjo. Kiekvieną kartą džiaustant kaimynei skalbinius, skėdavo tie patys komentarai. Praėjus gal mėnesiui, moteriškę nustebino, matydama padžiautus švarius kaimynės skalbinius ir tarė vyrui:

-Pažiūrėk, pagaliau ir ji išskalbė švariai. Įdomu, kas ją to pamokė?

Vyras atsakė:

- Žinai, šįryt aš atsikėliau ankščiau ir nuvaliau mūsų langus...

Laukdami ateinančių Šventų Velykų ir valydami langus tiesiogine prasme, nepamirškime, kad žvilgsnis į pasaulį bei žmones priklauso nuo mūsų sielos lango, pro kurį žvelgiame. Jei jis bus švarus – žmonės atrodys geresni, o pasaulis gražesnis. Nesmerkime ir neapkalbinėkime kitų, o pažiūrėkime, kokie mūsų langai...

Danguolė Grabauskienė, bendruomenės pirmininkė

Langas

Pamokanti istorija (iš interneto)

Ilgametis Tauragnų teatro „Mokas“ režisierius **Vygantas Varneckas** vasario viduryje atsisveikino su teatru.

Kūrybiniam darbui Tauragnuose atidavęs daug metų, režisierius išeina į užtarnautą poilsį. Su Vygantu Varnecku kalbėjosi **Danguolė Grabauskienė**.

Nuotraukoje: už ilgametį darbą režisieriui dėkoja seniūnas **Alvydas Danauskas** ir kultūros centro koordinatore **Jūratė Šinkūnienė**

Prisiminkime pradžią. Jūs prieš beveik 40 metų atvykote į Tauragnus. Kokie buvo pirmieji išpūdžiai? Ar sunku buvo rasti bendraminčių?

Prieš 37 metus, beveik prieš pusę amžiaus, atvykau į Tauragnus, pakviestas tuometinio kultūros skyriaus vedėjo Jono Garuolio. Vedėjas sudomino mane tada pasakęs, kad Tauragnai – tai poetų Teofilio Tilvyčio, Antano Miškinio kraštas.

Pirmieji išpūdžiai buvo gana malonūs. Čia apylinkės pirmininku dirbo Vladas Atkočius, su kuriuo šiek tiek buvome pažįstami. Be to, už direktorės stalo radau sėdinčią savo praktikantę iš Zarasų – Filomeną Pužaitę – Trimonienę. Pradėdamas dirbti zoninių kultūros namų metodininku, konsultavau ir aplinkinių kultūros namų darbuotojus. Darbas pažįstamas – nesukėlė problemų. Tačiau neapseita be kūrybos – meninių agitbrigadų, skaitovų bei koncertinės veiklos. Kol dirbome bendrai su visais tuometiniais darbuotojais, darbas nebuvo sunkus. Teatru ir meninei agitbrigadai gyvuoti daug padėjo Tauragnų inteligentija, jaunimas. Su dėkingumu prisimenu pirmuosius meno mylėtojus. Tai Jonas Belopetravičius, tuomet nuoširdus visuomenininkas, iki šių dienų nešantis šviesą ir meną Tauragnų padangėje. Tai ir dabartinis seniūnas Alvydas Danauskas, kurio dėka teatras sugebėjo aplankyti daugelį Lietuvos miestų ir miestelių, tame tarpe ir mano gimtinę – Veliuoną. Bendraminčių nesuskaiciuosi, jų buvo nemažai. Žemai lenkiuosi daugeliui tauragniškių, taip pat Utenos kultūros centro darbuotojams.

Tauragnuose Jūs režisavote per 90 vaidinimų. Kaip rinkdavotės medžiagą spektakliams? Kokios temos buvo aktualiausios?

Pagrindinės profesijos – režisūros sričiai – atidaviau beveik visą darbo laiką. Nebuvo atokvėpio nei dieną, nei naktį. Mintys, kūrybos reikalai atimdavo visą laisvalaikį. Netgi meškeriodamas negalėdavau užmiršti teatro reikalų. Tačiau toks gyvenimo būdas atėmė daug sveikatos. Didžiausią našta tekdavo nešti žmonai Vandai, kuri ilgus metus vadovavo kultūros namams, vėliau – centrui. Režisuoti teko daug nacionalinės dramaturgijos kūrinių. Renkantis kūrinius reikėjo atsižvelgti ir į turimus artistus, jų skaičių, sugebėjimus. Komedijinis žanras – mėgstamas tauragniškių, todėl ieškodavau komedijų. Teatro „Mokas“ repertuare buvo ir gana ryškių dramų. Teko ir pačiam rašyti veikalus, sceninius vaizdelius. Apie tai, koks rezultatas pasiektas, galima tik paminėti, kad teatras „Mokas“ užfiksuotas respublikos paveldo dokumentuose. Tuo galiu tik pasidžiaugti. Nenueis užmarštin ilgametis triūsas. Paprastai žmonės teatrą vertina įvairiai. Vieni gėrasi, nepamiršta, kitiems nerūpi, ką ten vaidinai ar kūrėi. Toks dvilypis nuopelnas. Bet dažnai taip būna su kūrybos žmonėmis: vieni juos supranta, kiti net nepastebi.

„Utenos diena“ rašė: „Vygantas Varneckas atsisveikino su kultūra“. Ar tai įmanoma? Ar Jūs pats įsivaizduojate savo tolesnį gyvenimą be kultūros, be teatro?

Apie tolesnį gyvenimą be kultūros šiuo metu negalvoju, nes dabar vaidiname mano tragišką – poetinę legendą „Mokas“. Ateitis parodys.

Tam, kuris dirbs po Jūsų, turbūt bus nelengva išsikrovoti „vietą po saule“. Bet jei paliekat teatrą, tai gal matote tinkamą žmogų, kuriam norėtumėte palikti savo „Moką“?

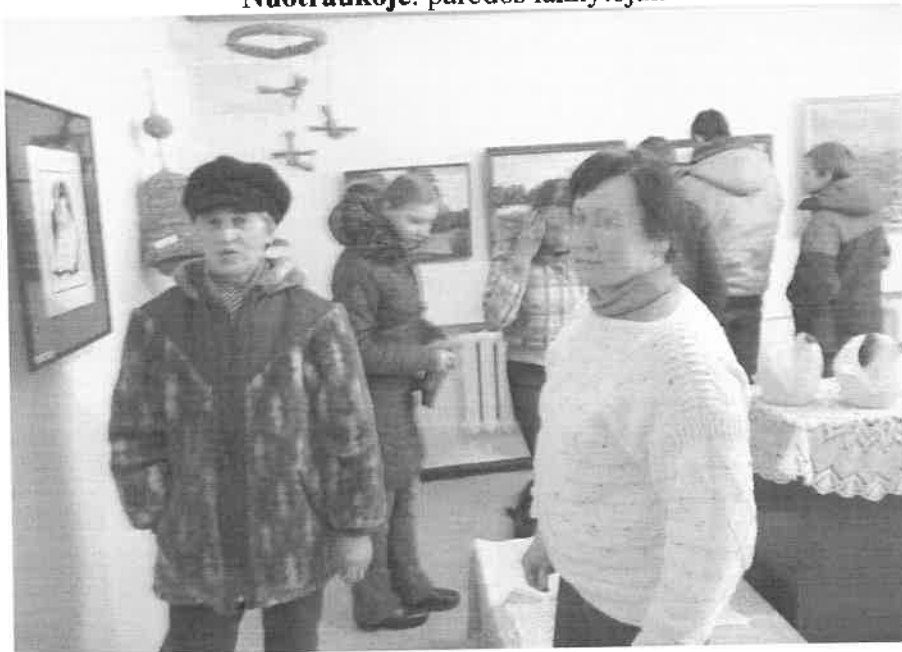
Apie naują teatro „Mokas“ režisierių kol kas nėra žinoma. Vadovauti teatru, kuris turi senas tradicijas, nėra lengva. Kiekvienas

Nuotraukoje: scena ir „Moko“

Tauragniškių tautodailės paroda.

Nuotraukoje: parodos lankytojai.

Moksleivių atsiliepimai apie parodą (parinko Danguolė Grabauskienė)

„Mane sudomino Monikos Skliaustytės darbai. Jos sukurti auskarai, pakabukai yra įvairių formų ir spalvų. Auskarus gali pasirinkti pagal nuotaiką, jie skirtingi ir įdomūs savo išraiška. Pakabukai – parduotuvėje tokių nerasi. Jie tinka ir einant į prabangius renginius ar mados pasirodymus, jie išskiria žmogų iš minios“. (Kipras Balčiūnas, 8 kl.)

„Kai įėjau, man iš karto į akis krito Stasės Aleknienės ir Janės Šinkūnienės iš balto popieriaus trikampėlių sulankstytos gulbės. Jos atrodė kaip tikros, regis, tuoj mūsų išsigąs ir nuskris į padanges“. (Ernestas Gaidelis, 8 kl.)

režisieriumi būti negali, tam reikalingas išsilavinimas. Dabar labai madinga tokia režisieriaus koncepsija – jeigu tu kuo „mandriau“, atseit, šiuolaikiškiau – absurdiškiau, surenti spektaklį, tuo tu ryškesnis. Tačiau teatro menas visais laikais, visais amžiais remiasi realizmo principais. To linkėčiau ir savo „Mokui“, kurio, manau, ir ateityje neužmiršiu. Palinkėdamas mylimiems artistams kūrybinės sėkmės sakau: „Iki pasimatymo ateities pastatymuose“.

Visų kartų teatro artistams linkiu geros sveikatos, sėkmės gyvenime. Jūsų aš niekuomet nepamiršiu. Nuoširdžiai dėkoju ir visiems tauragniškiams už meilę teatrui.

Ši parodėlė įtikino, kad Tauragnų krašte yra daug auksarankių moterų, kurios ir tapo, ir pina, ir lanksto, karmo, audžia, riša, suneria ir sukuria tikrai įspūdingo grožio darbelius“. (Justė Kamarauskaitė, 6 kl.)

„Man labai patiko ši paroda, visomis savo spalvomis dvelkianti pavasariu ir puikia nuotaika. Labai gerai, kad vyksta tokios parodos. Žmonės gali parodyti, ką moka ir kuo užsiima. O atėję pažiūrėti gali pasisemti naujų minčių, puikių idėjų, pamatyti, ką gražaus gali sukurti žmogaus rankos“. (Jurgita Lazauskaitė, 8 kl.)

„Man labiausiai patiko Genovaitės Babrauskienės tapyti paveikslai. Viena nutapytas Taurapilio piliakalnis, prie kurio aš gyvenu ir kuris dabar atrodo jau kitaip. Kitas paveikslas – pačios autorės sodyba. Dar viename paveiksle galime pamatyti, kaip atrodė senieji Tauragnai“. (Sandra Šerėnaitė, 6 kl.)

„Aš negalėčiau išskirti paties gražiausio darbelio, nes man jie visi patiko. Tiems žmonėms, kurie dar nebuvo parodoje, tikrai vertėtų apsilankyti. Gal tada ir patys pabandys ką nors gražaus sukurti“. (Svajūnė Znebaitytė, 8 kl.)

Kovo 11 dieną Eugenijai Šinkūnaitei būtų 90. Minėdama šią datą, mokyklos Vardadienį ir Nepriklausomos Lietuvos dvidešimtmetį mokyklos bendruomenė sukviėtė tauragniškius ir svečius į Tauragnų kultūros centrą.

Nuotraukose užfiksuotos renginio akimirkos.

Pradinukų programa. Vadovė Aldona Tartilienė

Kalba Romualdas Šinkūnas

Aštuntokai su vadove Vilma Valiene pristatė medžių horoskopus pagal E.Šinkūnaite, o pačių sukurtus darbelius įteikė tą mėnesį gimusiems svečiams ir tauragniškiams.

Prisiminimais apie E. Šinkūnaite dalinosi poetas Petras Panavas.

**Pasitikdami žymios kraštiečių jubiliejų moksleiviai rašė
rašinius – laišką. Spausdiname ištraukas
iš moksleivių darbų.
Parinko Danguolė Grabauskienė**

Laiškas Eugenijai Šimkūnaitei

„Prisimenu vieną linksną nutikimą. Jaunųjų gamtininkų centre vykstančiose olimpiadose dažname teste būna pateiktos nuotraukos, iš kurių reikia atpažinti Jus. Žinoma, dauguma vaikų iš kitų mokyklų Jūsų neatpažįsta, bet mums tai vieni juokai. Jūsų veidas yra giliai įsirežęs mūsų atmintyje. (Antanas Skliaustis, 5 kl.)

„Jeigu Jūs galėtumėte pamatyti, kas vyksta Jūsų gimtinėje, manau, Jums patiktų. Mokykla pavadinta Jūsų vardu. Visi mokiniai ir mokytojai laukia Jūsų gimtadienių. Mokykloje tai pati didžiausia šventė. Man labai gaila, bet mūsų mokykloje mažėja vaikų. Aš labai norėčiau, kad Jūsų vardo mokykla nebūtų uždaryta, ir mes toliau galėtume joje mokytis. (Justas Šinkūnas, 5 kl.)

„Iš tiesų labai gaila, kad Jūsų nebėra mūsų tarpe. Visada norėjau Jus pažinti, manau, turėtumėte ką man ir mano klasės draugams naudingo, įdomaus papasakoti.“ (Justė Kamarauskaitė, 6 kl.)

„Jūs esate didis žmogus. Kiekvienas Tauragnų gyventojas yra apie Jus girdėjęs, o aš didžiuojuosi, kad lankau mokyklą, pavadintą Jūsų vardu.“ (Gintarė Kunickaitė, 7 kl.)

„Mačiau filmuotą medžiagą apie Jus. Man atrodo, kad Jūs turite humoro jausmą, esate linksma, gera, protinga, nors nemokate abėcėlės ir daugybės lentelės atmintinai.“ (Iveta Znebaitytė, 7 kl.)

„Norėčiau su Jumis pabendrauti, pakalbėti, gal išmokytumėte, kaip išsigydyti slogą, kosulį, pažinti įvairias žoleles. Aš labai didžiuojuosi, kad mokausi Jūsų vardu pavadintoje mokykloje ir kad turime Jūsų atminimui skirtą muziejų. Aš visada Jus prisiminsiu iš nuotraukų ir filmuotos medžiagos.“ (Ernestas Gaidelis, 8 kl.)

„Atgautą savo tėvų žemę Jūs padovanojote mokyklai. Už tai Jums labai ačiū. Mes kasmet nuvykstame į Jūsų dovanotą mišką, keliame inkilėlius paukščiams, tvarkome aplinką. Mes Jūsų neužmirštame. Kiekvienais metais kovo 11 dieną minime Jūsų gimtadienį ir mokyklos vardadienį. Jūs esate mums tikras pavyzdys – įdomi, savita, neeilinė ir nepakartojama asmenybė.“ (Jurgita Lazauskaitė, 8 kl.)

„Aš Jums norėčiau pasakyti, kad šie metai Jūsų vardo mokyklai paskutiniai. Man dėl to yra liūdna, Jums irgi turėtų būti graudu. Vis dar nesinori tikėti, kad Eugenijos Šimkūnaitės vardo mokyklos nebeliks.“ (Rytis Drazdauskas, 8 kl.)

„Žiūrėdama filmuotą medžiagą aš susimąsčiau apie Jus – žmogų, kurio vardu pavadintoje mokykloje aš mokausi jau dešimtus metus. Pasirodė šiek tiek keistoka žiūrėti į senyvą, savito elgesio, manierų bei išvaizdos moteriškę. Bet kai kalbate, negalima nesiklausyti. Labiausiai man patiko Jūsų pasakyta frazė: „Kada žmogui užsiriečia nosis, pasibaigia protas“. Tai reiškia, kad žmogus neturi būti išdidus, besipuikuikuojantis savimi, o turi būti paprastas – kokia Jūs ir buvote. Daugelio žmonių atmintyje Jūs išliksite kaip puiki žolininkė, geroji Ragana ir labai šviesus žmogus.“ (Asta Gaižutytė, 10 kl.)

„Kaip greitai bėga laikas. Ir kokia didelė vyšnia užaugo ant Jūsų kapo... Kaip įdomu būtų Jus sutikti Labės ežero pakrantėje, savo gimtoje žemėje, renkančią vaistažoles. Laikas eina greitai, visi skubame, bėgame (juk kompiuterių amžius) ir tolstame nuo gamtos, nuo to, ką žinojo mūsų seneliai ir proseneliai. Jau baigiame pamiršti, kaip kvepia

jonažolė ar valerijonas...“ (Aurimas Tamošiūnas, 10 kl.)

„Aš Jūsų nesu matęs ir Jūsų nepažįstu, bet man labai gera būti Jūsų kraštiečiu“ (Tadas Lazauskas, 10 kl.)

Kovo 11 dieną Kultūros centre vykusios šventės metu **Eugenijos Šimkūnaitės labdaros ir paramos fondas** Padėkos raštais apdovanojo šių rašinių autorius: šeštokę **Justę Kamarauskaitę**, septintokę **Gintarę Kunickaitę**, aštuntokę **Jurgitą Lazauskaitę**. Jiems, o taip pat **Aurimui Tamošiūnui**, skirti ir rėmėjų iš Pakruojo UAB „Acorus calanus“ prizai – arbatos rinkiniai.

Tauragnų krašto bendruomenė knygomis apdovanojo dar keletą mokinių, kurių rašiniai buvo atrinkti kaip labiausiai pavykę. Tai penktoką **Antaną Skliaustį**, ketvirtokę **Kristiną Kviklytę** ir **Mariją Šyvytę**, aštuntoką **Rytį Drazdauską** ir dešimtokus **Astą Gaižutytę** bei **Aurimą Tamošiūną**.

Apie moksleivių rašinius kalbėjo ir apdovanojimus įteikė fondo pirmininkė **Birutė Karnickienė**

Žmonės šalia mūsų

Lietuvos visuomenė visais laikais buvo daugiatautė. Kaip ne lietuvių tautybės žmonės gyvena Tauragnų seniūnijoje, kas paskatino juos čia apsigyventi, ar Tauragnai jiems tapo savu kraštu? Nuo šio laikraščio numerio pradėdame straipsnių ciklą apie šiuos žmones. Jie – mūsų kaimynai, daugybę metų pažįstami, kai kurių tik vardai ar šiek tiek juntamas kalbos akcentas išduoda, kad Tauragnai, o gal ir Lietuva, nėra jų gimtinė. Pirmas toks pasakojimas apie

Liubovę Skliaustienę. Kalbėjosi Bronė Juknevičienė.

Koks kraštas yra Jūsų gimtinė?

Gimiau Kirovo srityje Kotelnic mieste, šiuo metu vadinamas Viatka (pagal upes pavadinimą). Bet visą vaikystę praleidau Murmansko mieste, kur vasarą būna baltosios naktys ir šviesu kaip dieną, o žiemą būna šiaurės pašvaistės. Ten baigiau vidurinę, taip pat ir prekybos mokyklą. Murmanske armijoje tarnavo mano būsimo vyras, ten su juo ir susipažinau, susituokėme. Pirmą kartą į Lietuvą atvažiavome 1964 metų gruodį pas vyro tėvus, kurie gyvena kaime, Vilniaus rajone. Kaip dabar atsimenu: buvo šilta žiema, kelias purvinas, sniegas sumaišytas su žeme, taksi vairuotojas atsisakė mus toliau vežti, nes bijojo įklimpti. Kol pasiekėme kaimą, batai buvo purvini ir eiti buvo labai sunku.

Po kelių dienų važiavome į Vilnių. Miestas man pasirodė senos architektūros. Tą dieną pašalo ir medžiai buvo apšerkšniję, miestas atrodė kaip iš pasakos. Gatvėse, beveik ant kiekvieno kampo, prekiaavo obuoliais ir kaina buvo tik 28 kapeikos (senaisiais pinigais). Man, žmogui iš šiaurės, buvo neįtikėtina, juk Murmanske obuoliai neauga. Vilnius pasirodė didingas miestas, daug nuostabių bažnyčių, buvome Katedroje (tuo metu ten buvo paveikslų galerija), bet man atrodė kaip bažnyčia. Po savaitės grįžome į Murmanską.

Kokie likimo keliai atvedė Jus į Tauragnus? Ar sunku buvopritapti?

Visam laikui į Lietuvą atvažiavome 1965 m. balandžio 24 d. Sūnui buvo trys mėnesiai. Lietuviškai mokėjau tik tris žodžius: duona, druska, myliu... Abu su vyru dirbome Naujojoje Vilnioje, kompresorių gamykloje. Norėjome turėti savo butą, nes gyvenome pas vyro tėvus. Kad greičiau gautume butą, nuėjome dirbti į Vilniaus spaustuvę, vyras dirbo derintoju knygų rišykloje, o aš dirbau tekstų rinkykloje. Kelerius metus vis stovėjome eilėje pirmi, o buto taip ir negavome. Tada ir nusprendėme važiuoti gyventi į kaimą. Vyras svajėjo pasistatyti nuosavą namą. Miestelis buvo netoli vyro tėviškės, taip ir atvedė mus likimo keliai čia, į Tauragnus. Man tai nebuvo svetimas kraštas. Kamšos kaime gyvena mano vyro dėdės (Antano Ivanausko) šeima. Dėdė dirbo kalviu, o pusbrolis dirbo traktorininku kolūkyje. Tauragnuose gyvena ir vyro vaikystės draugai. Mane jau pažinojo Šuminų ir Vyžių kaimų žmonės, beveik kiekvieną savaitgalį atvažiudavome iš Vilniaus. Atostogas taip pat praleisdavome šiuose kraštuose, Strazdų kaime. Aš net nepamenu, kad man būtų buvę sunku pritapti. Kalbėti lietuviškai aš jau išmokau, kai dirbau Vilniaus spaustuvėje. Tauragnuose dirbau valgyklos bufete. Žmonės ir vaikus pažindavau iš veido ir akių, suprasdavau ką jie kalba. Bendrauti su kaimų gyventojais man nebuvo problemų. Man visada būdavo įdomu klausytis vyresnių žmonių ir mokytis iš jų. Mane džiugino, kad žmonės mane priima tokią, kokia aš esu, kalbasi su manimi, nors aš retkarčiais kalbėdama darau klaidų.

Liuba Skliaustienė jaunystėje prie Bukos upelio su laimikiu – žuvimis. (nuotr. iš asmeninio albumo)

Ar galite pasakyti, kad Tauragnai dabar – jau Jūsų kraštas?

Dabar šis miestelis man - pats gražiausias, pats mieliausias, čia užaugo ir gyvena mano vaikai ir anūkai. Čia palaidotas mano vyras ir motina. Aš dažnai prisimenu žodžius, kai manęs paklausė Vilniaus spaustuvės direktorius: „Liuba, kur jūs išvažiuojat?“ Aš pasakiau: „Į Tauragnus, Utenos rajoną.“ Ir išgirdau jo žodžius: „Taip, ten gražios vietos, o miestelyje kaimynas nuo kaimyno ne tvorom atsitvėręs, o gėlėmis ar serbentų krūmais“.

Tauragniškiai ir aplinkinių kaimų gyventojai Jus pažįsta kaip seniūnijos socialinę darbuotoją. O kokia Jūs ne darbe? Ką mėgstate, koks Jūsų laisvalaikis?

Darbe aš visada nuoširdžiai noriu padėti žmonėms. Jeigu galiu ir jei tai priklauso nuo manęs, visada padedu, bet įstatymų ir taisyklių visi turime laikytis. Apie save rašyti ir save girti – labai sunku.

Laisvalaikiu, kaip ir visi, pirmiausia esu mama, močiutė. Taip pat mėgstu skaityti, megzti, rišti žurnalus, būti gamtoje: rinkti vaistažoles, uogas, grybus arba tiesiog pabūti miške; labai patinka vairuoti automobilį. Mėgstu auginti gėles, daryti eksperimentus, sėti sėklas ir stebėti, kas iš jų išauga.

Norėčiau palinkėti miestelio ir visos seniūnijos gyventojams sveikatos, šeimyninės laimės, kad mylėtų, brangintų ir puoselėtų šį kraštą, šį miestelį kaip savo namus.

Danguolė Grabauskienė

Tauragnuose vyrų atsirado

Praėjusiame laikraščio numeryje rašiau, kad į mokymus Tauragnų šeimos veiklos namuose renkasi vien moterys ir kreipiausi į vyrus, kad šie atsilieptų ir nenusileistų. Mano kvietimą, matyt, išgirdę, o gal ir dėl kitų priežasčių (tai ne taip svarbu), bet vyrai susirinko ir savo smalsumu, noru sužinoti ir gera nuotaika puikiai pritapo prie moterų būrelio. Tai Raimondas Atkočiūnas, Stanislovas Abaris, Antanas Leontjevas, Rimantas Lebedevas, kai kuriuos mokymus lankė Jonas Grašys, Albertas Udra, Donatas Ivanauskas, pradėjo lankyti Albinas Klimašauskas, Sigitas Nazarovas. Prisidėjo ir naujų moterų. Užsiėmimus lanko Nijolė Udraitė, Vida Jackūnienė, Aušrelė Maciūnienė, iš Kuktiškių – Meilutė Klimašauskienė ir Ramutė Žulienė.

Atsiliepimai apie mokymus

„Mano nuomonė apie kursus yra labai teigiama. Lankydamas kursus aš asmeniškai pasikeičiau į teigiamą pusę, pasidariau dar labiau nuoširdesnė, atviresnė“. (**Eleonora Udrienė**). „Į kursus atėjau, nes norėjau pabendrauti, pasisemti patirties. Man tai pavyko. Ačiū“. (**Raimondas Atkočiūnas**). „Buvo labai įdomu ir linksma. Eidavau namo pasikrovusi teigiamos energijos. Labai gera, kad gali atsipalaiduoti, nusimesti rūpesčių našta ir dar gauti naujų žinių“. (**Valda Žebelienė**).

Nuotraukoje: mokymai „Bendravimas ir tarpusavio santykiai šeimoje“.

„Kursais esu labai patenkinta. Malonu būti tokioje draugijoje. Nors lankiau dar tik vienus mokymus, bet buvau labai maloniai priimta“. (**Vida Jackūnienė**). „Net nesitiki, kad atsidūrus tarp visai nepažįstamų žmonių per tokį trumpą laiko tarpą galima taip nuoširdžiai pabendrauti“. (**Meilutė Klimašauskienė**). „Man labai patiko kursai, jei dar bus, lankysiu, nes šauni kompanija, geras bendravimas, šauniai praleidžiam laiką“. (**Rimantas Lebedevas**). „Tokiuose mokymuose dalyvauju pirmą kartą. Buvo labai įdomu. Jau ir dabar daug ką pritaikiau šeimoje. Testus nunešiau ir į darbą. Moterys liko labai patenkintos“. (**Ramutė Žulienė**)

Valda Žebelienė

Dalyvaujame naujame projekte

Utenos rajono bendruomenių aktyvistai dalyvauja Utenos švietimo centro organizuotame dviejų metų trukmės projekte „Aš – tavo gidas! Savo krašto neatskleista istorija.“ Projektas finansuojamas iš „Mokymosi visą gyvenimą“ programos, kurią Lietuvoje administruoja Švietimo mainų paramos fondas. Jame dalyvauja 6 šalys: Belgija (projekto koordinatorė), Didžioji Britanija, Malta, Austrija, Ispanija ir Lietuva.

Šiame projekte dalyvaujame ir mes, Tauragnų bendruomenės atstovai: Laima Čepukienė, Alvydas Danauskas, Danguolė Grabauskienė, Bronė Juknevičienė, Aldona Tartilienė ir aš, Valda Žebelienė. Iš Utenos r. dar dalyvauja Leliūnų, Šiaudinių, Vaikutėnų bendruomenių atstovai. Traukėme burtus, į kokią šalį vyksime. Šiaudinių atstovai išsitraukė kelionę į Malta. Vasario pradžioje viena jų bendruomenės narė jau ten apsilankė. Tauragniškiei išsitraukė kelionę į Belgiją 2011 metų birželio mėnesį. Gaila, kad vykti galės tik vienas projekto dalyvis, o ne visa komanda.

Lapkričio mėn. Utenoje AMES

mokykloje prasidėjo anglų kalbos kursai pradedantiesiems ir pažengusiems. Kiekvieną antradienį vakarais važiuodavom mokytis anglų kalbos. Vyko 10 užsiėmimų. Gavom vadovėlius, kitą medžiagą. Buvo šaunūs mokytojai. Smagu buvo atitrūkti nuo kasdienybės ir mokytis. Gavom ir pažymėjimus.

Sausio 13-ąją visų projekte dalyvaujančių šalių atstovai turėjo fotografuotis nuo 7 iki 9 valandos ryto ir pristatyti nuotraukas Švietimo centrui. Vėliau bus išleista knyga su dalyvių nuotraukomis. Matysim, ką kiekvienas veikė sausio 13-osios rytą. Bus be galo įdomu!

Jie gina mūsų seniūnijos garbę

Įpusėjo rajono seniūnijų sporto varžybos. Visos trys mūsų komandos namo grįžo su Diplomais ir medaliais. Šaškėmis žaidė **Grażina Grašienė, Rimantas Petrauskas, Povilas Šinkūnas** ir užėmė III vietą. Laimėtojai tapo Užpalių komanda. Šachmatais žaidė **Regina Rusakevičienė, Rimantas Petrauskas ir Žymantas Trimonis**. (Žiūr. nuotraukoje).

Sausio 15 dieną projekto dalyviai atvažiavo į Tauragnus (**Žiūr. nuotraukoje**), kur pristatė surinktą istorinę medžiagą apie savo kraštą, nuotraukas, straipsnius. Bendruomenių surinkta ir suskaitmeninta medžiaga parodė, kuo esame gražūs, o kas jau nyksta.

Galutinis projekto produktas - bus išleistas ir platinamas vadovas „Aš – tavo gidas Europoje“. Šių metų spalio mėn. Utenoje lankysis visų projekte dalyvaujančių šalių atstovai, tad ir mes galėsime pabendrauti su jais, pasidalinti patirtimi.

Artimiausias mūsų bendruomenės projekto dalyvių užsiėmimas bus kovo pabaigoje vyksiantys dviejų dienų mokymai Pakalniuose, kur mokysimės suskaitmeninti surinktą medžiagą, apdoroti nuotraukas.

Džiaugiamės, kad dalyvaudami projektuose įgyjame daugiau patirties ir naujų draugų.

Jie iškovojo II vietą, pirmoji vieta atiteko vyžuoniškiams, treči buvo užpalėnai.

Smiginio varžybose dalyvavo **Asta Sinicinaitė, Raimundas Kairionis ir Vaidas Petrauskas** (Jūs matote nuotraukoje). Jie taip pat iškovojo II vietą, tik vienu tašku nusileidę komandai iš Vyžuonų. Treči buvo Sudeikiai.

Sveikiname visus tauragniškius!

Balandžio 17 d. mūsų sportininkų dar laukia vyrų ir moterų tinklinio varžybos, o 24 dieną - krepšinis (3x3).

Linkime sėkmės!

Šį puslapį skiriame Tauragnų jauniems šauliams.

Straipsnelių autorius Utenos apskrities šaulių 9-osios rinktinės jaunųjų šaulių vadas **Linas Danauskas**

Tauragnų jaunieji šauliai

Utenos rajone, Tauragnų seniūnijoje, esame devyni jaunieji šauliai.

Visais metų laikais organizuojame įvairius žygius į idomias krašto vietas. Į juos įtraukiame miestelio ir jo apylinkių jaunimą. Per tą laiką jaunimas su šauliais mokosi įvairios taktikos, žvalgybos, maskavimosi, patruliavimo ir kitų dalykų.

Mes renkame medžiagą ir apie partizanus, jų bunkerių buvimo vietas, kaip ir kokiomis sąlygomis gyveno ir kovojo partizanai, kokius ginklus naudodavo. Tai ir mes patys bandėme patirti. Miške išsikasėme nemažą bunkerį, nakvojome jame keletą naktų ir stengėmės elgtis kaip tikri partizanai, žinoma, to, ką jie patyrė, mums pakartoti tikrai nepavyks.

Dalis šauliukų kiekvieną sekmadienį vyksta į šratasvydžio treniruotes, kurias organizuoja www.perkunolegionas.lt. Šratasvydis, kitaip „airsoft“, yra komandinis karinis-taktinis žaidimas, labai primenantis dažasvydį. Žaidime naudojamos pneumatinės tikrų ginklų kopijos, šaudančios 6 arba 8mm skersmens plastikiniais arba šratasvydžiui skirtais metaliniais kamuoliukais, kurių smogiamoji jėga negali būti didesnė nei 3J (džauliai). Žaisdami mes įgyjame didžiulės kovinės patirties, be to, kaskart vis labiau vieni kitus suprantam ir susižaidžiame komandoje. Latvijoje, netoli Daugpilio miesto esančiame apleistame žvyro karjere, buvo organizuojamas tarptautinis šratasvydžio žaidimas. Vienuolikoje Lietuvos komandos narių dalyvavome ir du Utenos AŠR jaunieji šauliai - Linas Danauskas ir Artūras Asmenavičius. Lietuviai laimėjo du iš trijų žaidimus. Prie pergalių stipriai prisidėjome ir mes dviese, „priešų“ gretas sėkmingai retinę su L96 snaiperiniais šautuvais. Tikimės tokiuose žaidimuose ateityje dalyvauti ir su gausesniu būriu jaunųjų šaulių.

Tiltas per Bukos upelį

Eilę metų Bukos upėje, ties Vyžių kaimu, seno tilto vietoje styro tikrai pastoliai. Daugelį metų žmonėms tarnavęs tiltas buvo labai reikalingas. Iškilmingai paminėję Lietuvos Nepriklausomybės dvidešimtmetį, nutarėme šią datą įprasminti geru darbu, tad šių metų

kovo 12 d. Utenos 9-osios rinktinės Tauragnų šauliai, padedami seniūno Alvydo Danausko, ties Vyžių kaimu pastatėme lieptą per Bukos upę. **(Žiūr. nuotraukoje)**

Gražus, ankstyvo pavasario rytas žadėjo gražią dieną. Išvykome anksti rytą, kol dar saulė nebuvo pasirodžiusi iš už bekraštės Minčios girios. Nuvykę gan nemažą kelio ruožą, užsukome pas vietinį gyventoją, kuris mums parodė savo mišką, iš kurio buvo galima imti medieną ir vežtis į liepto statymo vietą. Mes ėmėmės darbo. Vieni atkasinėjome dar labai gilų sniegą paupyje, kur turėjo prasidėti lieptas, kiti pjovėme medžius ir prikabinę prie mašinos vilkome prie upės. Kai atrodė, kad medienos pritempėme pakankamai, pradėjome projektavimo darbus. Sutarę, kaip turėtų atrodyti mūsų būsimas statinys, pradėjome statybą. Upė toje vietoje pakankamai plati. Nors žiema buvo labai šalta, tačiau ledo jau nebebuvo. Gerai, kad braidant pakako ilgaaulių guminių batų. Kol sukaldėme pagrindinius kuolus į upės dugną, gerokai pavargome, tad nutarėme pailsėti ir papietauti. Pasėdėję prie jaukaus laužo, pasistiprinę ir atgavę jėgas, vėl kibome į darbą. Poškėjo kirviai, užė motopjūklas, greitai tirpo vinių atsargos. Vakarėjant, kai darbas jau ėjo į pabaigą, visi buvome gerokai pavargę. Vis dažniau kildavo mintys apie šiltus ir jaukius namus. Staiga du šauliukai, bekaldami turėklą, pūkštelėjo kartu su juo į ledinį vandenį. Visi smagiai pasijuokėme. Šlapieji meistrai pasikeitę drabužius vėl tęsė darbą. Visų rankos tiek pavargę, kad net pasikeisdami vieną vinį kalame ir tai dažnai nebepataikome. Tikrai vyriškai sukandę dantis užbaigėme darbą ir sutvarkėme aplinką.

Važiavome į namus pavargę, bet nuotaika buvo gera, nes padarėme naudingą darbą. Senyviems kaimo gyventojams nebereiks eiti keleto kilometrų iki kito tilto ar bristi per ledinį vandenį, norint pasiekti kitą upės krantą.

Paskutinį sausio šeštadienį Vilniaus Dailės akademijoje vyko tradicinis uteniškių klubo „Indraja“ susitikimas. Romualdas Šimkūnas bendruomenės laikraščiu perdavė naują linksmą savo kūrinį, kurį ir spausdiname.

Romualdas Šimkūnas

Tai ne pasaka

Ilgoj vasarvidžia nedėliai¹ jį, apskarsčiusį blizgunčiais guzikais² ir linciūgais³, jaunima britva⁴ ineše pažerės kermošavon⁵ gegužinen. Iš cinkuotų dežių, sustatytų tarp dirvonan sukaišiatų beržiokų, sakytum ruginiai šėdai iš dampių⁶, brukes sunkiaja metalą dūsavimai: čin, čin, duba, paduba, duba, čin, čin... Prietamai mergas, kaip skrates⁷ tarp atabrada meldų, glaustes ir atsistumdinėja nuo bernų kriūtinių.

Kai anas jų patemija⁸, angelas apkabina širdį, kraujas gyslase ažuvera kaip čiščiu⁹ velnių verdama smala. Geltonkasi, vasilkų¹⁰ mostes¹¹ akim, mudrom¹² šlaunim, vapsvas pusiauju, trumputi spadnyčiu¹³, peršvečiamu bliuskyti su giliu pračiepu¹⁴ vilkiunčių mergų, delnuspaspjaudis, bugivugi stripailiot išvedis, nosį inbedis jos žundą duobelan, knablais¹⁵ mygdamas nugarokaulia slunksteliuosna, utura¹⁶:

– Išvoksiu iš čia, gražuola, kad uodai nesukundžiatų. Tava pagurkla, pečiai ir žemiau skirti man.

Raitytais tarpumiškių kelaliais, pra miegunčias ūlyčias¹⁷ ir kalionijas¹⁸, pilnas starkų¹⁹ guštas²⁰ čiaudedama britva juos nuneše bendran gyveniman. Gelyti, gulbeli, aniulu, meiluti, stirmyti, meškuti, vaveryti, paukštyti, pelyti, plaštaki, drugeliu, uogyti, pupyti, saulyti vadinta, ana skrajoja padebesiais.

Kai pa nekurio laiką jiems skersai gyvenimą kelių perbega juoda katė, kyla audra stiklinej, praūže jausmų cunamis, katrų lydėja savaitine tyła. Jam, treniruojunt mįsles, grečium apsgyvena pleišė²¹, durne, višta, avela, karve, kumela, vaiduokla, medine piela, krakadylas, gyvate, kobra, ragana, pelėda, glinda²², erke, rupūže, vampyras, nūda²³, padla²⁴, pelyna, sukata²⁵, kerplaša²⁶, kapkonai²⁷, mazolis, kvaraba²⁸, bestija²⁹.

Par gyvenimą kelių jiems perbegus ryžai katei, paspyla importavi išbridijimai³⁰, prasideduntys raidėm b, k, p, z... Kai ir tie pasibaige, kaip vainoj³¹ šaviniai, anas vaitoja:

– Aš nežinau takių žodžių, kad galėč tavi žmoniškai iškeikt. Gyvenu be iščėstės³², kraujas kriūtynei kunkuliuoja. Tu man – oršiau³³ atomines bombas. Tu – vandenyyyylynė bomba.

Maža dukryte, išgūzdinta tėva šūkavimų, pabudus gailiai kukčioja. Mamytę, jų ramindama, niūniava lapšini: „Ir kam gi tu pabeldei į mano margą klėtį“...

Tarmiškų žodžių ir svetimybų paaiškinimai

¹Nedėlia – sekmadienis; ²guzikas – saga; ³linciūgas – grandinė; ⁴britva – motociklas; ⁵kermošius – atlaidai; ⁶dampė – kūlimo mašina; ⁷skratė – laumžirgis; ⁸patemiti – pastebėti; ⁹čiščius – pragaras; ¹⁰vasilka – rugiagėlė; ¹¹mostis – spalva; ¹²mudras – puikus; ¹³spadnyčia – sijonas; ¹⁴pračiepas – iškirptė; ¹⁵knablai – pirštai; ¹⁶uturti – kalbėti; ¹⁷ūlyčia – kaimas; ¹⁸kalionija – viensėdija; ¹⁹starkus – gandrai; ²⁰gušta – lizdas; ²¹pleišė – netikusi moteris; ²²glinda – utėlės kiaušinėlis; ²³nūda – nuobodybė; ²⁴padla – nenaudėlis; ²⁵sukata – džiova; ²⁶kerplaša – supuvęs medžio kelmą; ²⁷kapkonai – spąstai; ²⁸kvaraba – liga; ²⁹bestijanenaudėlis; ³⁰išbridijimas – iškeikimas; ³¹vaina – karas; ³²iščėste – laimė; ³³oršiau – blogiau.

Informuojame

Tauragnai turės valymo įrengimus ir nuotekų tinklus

Š.m. vasario 1d. LR aplinkos ministras įsakymu patvirtino priemonės Nr. VP3-3.1-AM-01-V „Vandens tiekimo ir nuotekų tvarkymo sistemų renovavimas ir plėtra“ valstybės projektų sąrašą Nr. 02, į kurį įtrauktas ir projektas „Vandens tiekimo ir nuotekų tvarkymo infrastruktūros plėtra Utenos rajone (Tauragnuose)“. Jį įgyvendinus daugiau kaip 500 Tauragnų miestelio gyventojų bus užtikrintas kokybiško geriamojo vandens tiekimas ir nuotekų tvarkymas. Per trejus projekto metus Tauragnuose bus pastatyti nauji nuotekų valymo įrenginiai, nutiesta 14 km. naujų nuotekų ir 0,5 km vandentiekio tinklų. Projektui, kurį planuojama pradėti birželį, numatoma skirti 6,270 mln. Lt, iš kurių 5,329 mln. Lt – ES Sanglaudos fondo lėšos, 0,627 mln. Lt – valstybės, 0,313 mln. Lt – Utenos rajono savivaldybės. (www.utena.lt)

Pasitinkant Bendruomenės gimtadienį gegužės 22 dieną organizuojama ekskursija į Latviją, Rundalės rūmus (kaina apie 20 Lt). Grįždami atgal užsuksime į Biržų pilį (programa suaugusiems „Alaus kelias“ – 15 Lt., moksleiviams – „Nusikalk monetą pats“ – 2 Lt), taip pat aplankysime karstines igriuvas.

Kelionė aktyviems bendruomenės nariams ar pervedusiems 2 proc. pajamų mokesčio – nemokama; kitiems – 30 Lt. Autobuse 70 vietų. Prašytume apie savo apsisprendimą važiuoti pranešti iki mėn. pabaigos.

Primename, kad nario mokesčių už 2009 metus (5 litus) galite sumokėti Valdai Žebelienei. Jei norite pervesti 2 proc. už 2009 m., taip pat kreipkitės į Valdą arba pirmininkę iki šių metų gegužės 1 d. Už 2008 m. pervesta į bendruomenės sąskaitą beveik 3 000 Lt

Šiuo metu 2 proc. jau pervedė 38 žmonės. **Dėkojame visiems, parėmusiems bendruomenę.**

Sveikiname jubilatus. Gražių dienų, geros sveikatos, optimizmo ir vilties! Džiaukimės kiekviena diena, kurią likimas mums dovanoja.

Sausio mėnesį

50-metį šventė **Gintautas Jučius** ir **Algė Karalienė** iš Klykių k., **Gintautas Valkauskas** iš Maleckazemio, **Vilė Laurinavičienė** iš Šeimatis kaimo; 60 metų suėjo **Romualdai Valiuliui** iš Tauragnų; 70 – **Genovaitei Klimanskienei** iš Liegavietės kaimo; 75 – eri metai suėjo **Angelijai Musteikienei** iš Tauragnų; 80 metų – **Bronislavai Jučienei** iš Musteikių, **Jadvygai Šinkūnienei** iš Šimkūnų kaimo ir **Genovaitei Jurgelevičienei** iš Tauragnų; 85 – eri metai suėjo **Zofijai Janinai Bivainienei** iš Jauniškių kaimo, **Karoliui Jučiui** iš Musteikių; 90 – **Filiomenai Šinkūnienei** iš Vyžių kaimo;

Vasario mėnesį

50 metų sukaktį šventė **Julijus Lebedevas** iš Tauragnų ir **Viktorija Krasuckaitė** iš Minčios kaimo; 60-metį – **Valentina Sipavičienė** iš Pilkenių; 70 metų suėjo **Vytautui Pranui Bilaišiui** iš Gaidelių k. ir tauragniškei **Stanislavai Belopetravičienei**; 75 – eri – **Malvinai Žilėnienei** iš Vyžių ir **Onai Treinienei** iš Inkartų kaimo; 80 – metį šventė **Jonas Kairionis** iš Gaidelių; 90 metų sukaktį pažymėjo **Paulina Papirtienė** iš Tauragnų ir **Veronika Gaivenienė** iš Sėlės; **Kovo mėnesį** 50-metį šventė **Mindaugas Jackūnas** iš Klykių kaimo; 60 metų suėjo **Juozui Buividžiui**

iš Tauragnų, **Henrikui Musteikiui** iš Klykių ir **Danguolei Strazdienei** iš Daunorių kaimo; 70 – metį šventė **Kazimieras Andriusevičius** iš Gaidžių, **Juozapas Ivanauskas** iš Sėlės kaimo, **Elena Maniušienė** iš Maleckazemio ir **Petras Remeikis** iš Musteikių; 75-eri suėjo **Genovaitei Baleišienei** iš Tauragnų, **Veronikai Vandai Žilinskienei** iš Gaidžių ir **Angelei Kučinskienei** iš Kalvių kaimo; 80-metį šventė **Anelė Almonija Musteikienė** iš Pilkenių, **Angelė Jackūnienė** iš Tauragnų, **Janė Jurkienė** iš Politiškių ir **Vytautas Kazys Šuminas** iš Šuminių kaimo; 85-eri metai sukako **Jonui Vaišnorui** (Stučiai), **Juozui Bainorui** (Šeimatis), **Bronislavai Barkuvienei** iš Daunorių.

Valda Žebelienė**Tauragnų žiemos ypatumai**

Sakoma, jeigu neturi apie ką kalbėti, tai kalbėk apie orą. Tai visiems priimtina tema. Taigi dabar ir aš naudojuosi tokia proga ir noriu parašyti savo pastebėjimus apie orus. Jau eilę metų kiekvieną rytą 6.30 val. skubu į kiemą prie termometro, esančio ant elektros stulpo. Pasižiūriu, kokią temperatūrą jis rodo ir duomenis įrašau į sieninį kalendorių, su didžiausiu malonumu fiksuojau temperatūrą, įvairius gamtos reiškinius, anomalijas.

Dabar turiu oro temperatūros suvestines 2008, 2009 ir šių metų sausio, vasario mėnesių. Žiūrint į jas, ima juokas iš kalbų, kad gresia visuotinis atšilimas. 2008 m. sausį gal ir vertėjo apie atšilimą kalbėti, nes 13 dienų buvo minusinė temperatūra, 4 – nulinė ir 14 dienų – pliusinė temperatūra. 2009 metų sausis buvo šaltesnis. 8 rytus buvo pliusinė temperatūra, 1 rytą – nulinė ir 22 rytus – minusinė temperatūra. Šių metų sausis sumušė visus rekordus. Visą mėnesį išsilaikė minusinė temperatūra. Šalčiausia buvo sausio 27 ryte – minus 29°. Vidutinė mėn. rytinė temperatūra – minus 12,04°. Va tau ir atšilimas!

Kadangi buvo nešaltas 2008 metų sausis, tai ir vasaris negąsdino speigais. Mėnesio vidutinė rytinė temperatūra jau pliusinė. 29 d. jau čireno vyturėlis. 2009 m. vasaris buvo daug šaltesnis už tų pačių metų

sausį. 22 rytus išsilaikė minusinė temperatūra, 5 rytus – pliusinė ir 1 rytą – nulinė. Vidutinė vasario rytinė temperatūra – 5,53°. Gana šaltas buvo ir šių metų vasaris. 24 rytus buvo minusinė temperatūra ir tik 4 – pliusinė. Pagal temperatūrų vidurkį, šių metų vasaris buvo truputėlį šiltesnis už praeitų metų. Noriu parašyti ir apie pastarųjų metų kovo mėnesį. 2008 m. kovo 12 d. jau buvo parskridę varnėnai, o kovo 18 d. iškrito toks gausus sniegas, kokio nebuvo per visą žiemą. Sniegas laikėsi beveik dvi savaites. Nukentėjo sugrįžę paukšteliai. 2009 m. kovo 12 d. jau čireno vyturėliai. Kovo 22 d. sugrįžo varnėnai. Nors sniegas dar buvo nenutirpęs ir laikėsi ledas, kovo 28 d. griudėjo perkūnija, kuri sugadino nemažai tauragniškių kompiuterių ir televizorių. Tą dieną maišėsi dangus su žeme: snigo, lijo, pūtė gūsingas vėjas. O kovo 30 d. apie užšalusius vandens telkinius stypinėjo gandrai. Nežinia, ką jis galvojo apie tokius orus.

Tai tokie mano pastebėjimai apie trijų pastarųjų žiemų orus. Tokie Tauragnų žiemos ypatumai Žebelių kieme.

Vaistažolių horoskopai (iš interneto)

Kiaulpienė (03-21 – 04-20) Ar dar yra nemačiusių ir netikinčių, kad kiaulpienė net asfalto dangą gali įveikti?! Tokia jėga slypi ir žmonėse - Kiaulpienėse. Jie atsiskleidžia, kai planuoja, organizuoja kažką naujo, neįprasto, po likimo smūgių vėl pradeda viską iš naujo. Ryškiai geltoni kiaulpienių žiedai atspindi stiprų gyvenimo džiaugsmą ir tvirtą šių žmonių valią, jų drąsą ir vidinę šilumą. Kadangi peržydėjus kiaulpienei, jos žiedas virsta lengvai išbarstomu pūkų kamuoliuku, tai ir žmonės - Kiaulpienės gali lengvai išleisti savo energiją. Todėl jie turėtų atkreipti į tai dėmesį ir visada dirbti tiksliai.

Medetka (04-21 – 05-20) Kas augino medetką, tas žino, koks atkaklus ir užsispyręs šis augalas. Taip ir žmonės - Medetkos siekia savo užsibrėžto tikslo iš visų jėgų. Bet tuo pačiu metu jos neapleidžia linksmo gyvenimo būdo - tai matyti ir nuostabiuose saulės spalvų medetkų žieduose. Kad galėtų save parodyti žmonėms, Medetkoms reikia pasitikėjimo. Tuomet jos atsiskleis ir parodys visą savo vidinę šilumą. Priešingai, jei nemato pagrindo pasitikėti, lieka užsidariusios. Taip ir medetkos žiedai neprasiskleidžia, jei pranašaujamas lietus!

Šalpusnis (05.21 – 06.21) Šalpusnis pražysta dar neišleidęs lapų. Panašumas žmonėse - Šalpusniuose - jų svajonės ir planai visada siekia toli į priekį, nors tam dažnai dar nėra padėta jokio pagrindo ir nėra, kas suteiktų jėgų tuos planus įgyvendinti. Todėl Šalpusniai lengvai netenka jėgų keldami per didelius reikalavimus. Labai anksti pavasarį šalpusnis išleidžia ryškius geltonus žiedus. Lygiai taip pat žmonės - Šalpusniai atskleidžia savo žavingumą kaip priešinimosi reakciją į šaltą aplinką.

Ramunė (06.22 – 07.22) Kaip ramunėlių arbata sušildo kūną ir atpalaiduoja, taip ir žmonės - Ramunės - apie save geba sukurti šiltą ir jaukią atmosferą. Vidinis švelnus ir jautrus Ramunių būdas linkęs rūpintis kitais, spręsti kitų problemas, kuo neretai pasinaudojama. Todėl joms pačioms dažniau reikia supratimo ir paramos. Ramunėlės nemėgsta dirbtinių trąšų, taip pat sunkiai ir žmonės - Ramunės - perneša kritiką ir nepalankumą. Tokiu metu jos nyksta. Tačiau jei yra poreikis jų rūpestingumui, gyvenimas su jomis gali būti malonus ir harmoningas.

Jonažolė (07.23 – 08.23) Per vasarą žydėdama jonažolė sukaupia visą saulės energiją. Kaip augalams, taip ir žmonėms-Jonažolėms reikia saulės ir šilumos. Kad galėtų atsiskleisti, joms reikalingas ypatingas aplinkinių įvertinimas ir žavėjimasis jomis. Jos šiltos ir kilniaširdės. Jonažolė turi tvirtą stiebą. Taip ir žmonių - Jonažolių nuomonė nėra lanksti. Jei jau išsakė savo poziciją, tai jos ir nepakeisi.

Kraujažolė (09.24 – 10.23) Kiek daug gydomųjų savybių turi kraujažolė! Taip ir žmonės - Kraujažolės gali nepaprastai gydyti - ypač santykius tarp žmonių. Kadangi jos labai taktiškos, gimusios diplomatais, kurios visuomet balansuoja ir siekia harmonijos.

Trūkazolė (08.24 – 09.23) Trūkazolės žiedai prasiskleidžia labai anksti, tarp 4 - 5 val. ryto. Šis faktas atspindi žmonių - Trūkazolių aiškiame ir analitiniame

prote. Jos turi gebėjimą greitai pastebėti kitų klaidas ir silpnybes. Ir jos nevengia tuo pasidalinti su kitais - kas aplinkinius, žinoma, ne visada pradžiugina. Visgi, tikri Trūkazolių siekiai yra padėti kitiems, kurių klaidas jos pastebi. Augalas turi giliai augančias, kartaus skonio šaknis, kurios turi ypatingų gydomųjų savybių.

Ajeras (10.24 – 11.22) Ajeras yra nelankstus ir tiesus augalas. Taip save išsivaizduoja ir žmonės - Ajerai, kitiems keliantys aukštus reikalavimus. Jie stiprios valios kovotojai. Mėgsta prieštarauti bei būti opozicijoje. Nepakenčia vidutinybių, kadangi jiems egzistuoja tik kraštutinumai. Iš vienos pusės jie savininkiški ir pavydūs, iš kitos - nesavanaudiški ir pasiaukojantys. Ajeras - pelkėtų vietų augalas. Žmonės - Ajerus dažnai sunku perprasti kaip pačią pelkę. Juose verda, kunkuliuoja jausmai ir aistros, jų išgyvenimai gilūs.

Dilgėlė (11.23 – 12.21) Dilgėlė žinoma dilginimu, o žmonės - Dilgėlės savo atvirumu. Tas atvirumas aplinkiniams kartais būna skausmingas, kadangi Dilgėlės nebijo paskelbti kitiems negailestingos savo nuomonės. Tačiau prisiminus, kaip kraują gerinančiai ir organizmą valančiai veikia dilgėlės, galbūt galima ir žmonių - dilgėlių „dilginimą“ pateisinti kaip naudingą. Tokie yra energingi ir įvairiapusiški žmonės - Dilgėlės. Tiems, kurie norėtų vieną kartą pabėgti iš kasdienybės ir eiti savo keliu, jos kaip gyvenimo eliksyras.

Taukė (12.22 – 01.20) Taukės šaknys auga giliai. Ji tvirtai įaugusi į žemę. Taip ir žmogui - Taukei reikia tvirtumo ir pasitikėjimo kitais žmonėmis, jų palankumo. Ji niekada neatviraus, vengs parodyti savo jausmus. Todėl neišvengia žmonės - Taukės ant savo kelio pralaimėjimų ir nesėkmių. Bet visuomet išlieka pareigingi ir sąžiningi, taip pat uolūs ir ambicingi.

Melisa (01.21 – 02.19) Kaip melisa skleidžia stiprų kvapą, taip ir žmonės - Melisos dalina savo žavingumą, savo idėjas ir pažadus. Tai neramios sielos, kurios eina savo keliu ir nesilaiko jokių potvarkių ir taisyklių, nesivadovauja tradicijomis ir papročiais. Todėl jie pelnė maištininkų vardą. Bet tai juos nelabai jaudina, kadangi jie gyvena savo gyvenimą, neklausdami aplinkinių nuomonės. Paprastai kur auga melisos, ten - bičių pieva. Taip ir žmonės-Melisos mėgsta visuomenę. Jie geba traukti prie savęs įvairaus plauko asmenybes.

Gyslotis (02.20 – 03.20) Gyslotis - tikra žolė gyduolė. Ar kamuoja kosulys, ar skauda kojas - visada bus veiksminga priemonė, nes kaupia daug vertingų gydančių medžiagų. Taip ir žmonės - Gysločiai padeda kitiems - nevarbu, ar šie to nusipelnę, ar ne. Tačiau jų slidumas yra ne naujiena ir visiems žinoma savybė. Kol tai neliečia jų poreikių, jie gali prisitaikyti prie žmonių ir situacijos. Vėliau jie gali tapti nesulaikomi ne tik kitų, bet ir patys negali savęs sukontroliuoti. Jie jautrūs ir pažeidžiami. Dažnai mieliau lieka antrame plane, nepastebėti.

Nuotraukos Donato Danausko, Danguolės Grabauskienės, Žymanto Trimonio;
Parengė Danguolė Grabauskienė;
Spausdino UAB „Utenos Indra“